

רגל, המפנקת מיליונרים והשטופה בקנוניות: העיריה של פסח יפהר

אבל המיליונרים זה דבר אחר. אומרים לנו להתייחס אליהם יפה. "קליין מלך השוקולדה בארצות-הברית, קיבל הרים וגבעות תמורת הבטחה להקים מוטל. הוא קנה 82 דונם דרומית לאכדיה. העיריה הוציאה עליו 50 אלף לירות וסללה אליו כביש גישה. עד היום הוא לא בנה כלום וחייב 150 אלף לירות".

"המיליונר יהודה ויס קנה 600 דונם מתוך 2200 דונם שהם תוכנית ל' הגובלת עם תל-אביב. הוא קיבל הנחות על גבי הנחות, ועוד טען שהוא עוזר לעיריה. ה' מסיבה שעשינו לו היתה בחסותו של אורח מכובד מאוד — שר הפנים. עכשיו הוא חייב 350 אלף לירות. עד לגבות ממנו את הכסף הוזה יצטרפו לפרק את כל החברות הרבות שהוא הקים על השטח שלו. וזה יכול להימשך עוד שנים רבות."

עשרה תושבים — פקיד אחד

כל פקיד בכיר בעיריה מוכן היום לגלות את מחדליהם של שאר הפקידים. יחזקאל גלפרין אינו מדבר עם פסח יפהר. הוא גם כועס על רכסתמן. יפהר פוחד

חיים הדסי

מגלפרין. כולם ביחד פוחדים מסגן ראש העיר, נתן רוזנטל. הם פוחדים גם מחבר מועצת העיריה מטעם המפד"ל — חיים הדסי. פוחדים גם מסיעה חדשה שקמה בתוך סניף מפא"י, סיעת ההסתדרות, שב- יוזמתה הוקמה לפני שבוע ועדת חירום בראשותו של מרכזי ("מוטל") גינזבורג.

הדסי התפטר סגן-ראש-העיר בשכר (20 פסח יפהר עצמו מבודד עתה לגמרי ב- עיריה שלו. הוא מבודד עד כדי כך, שבפעם ימי המשבר, כאשר אין כסף לשלם משכר רוח לעובדים, הוא הכריז על הקמת לישיבת ראש-העיר, צעד שהיה כרוך בהוצאות נוספות ובהעלאת משכורות. להצדקתו טען שהוא אינו מדבר עם מזכיר העיריה, ולכן אינו יכול להשתמש בו.

האיבה ההדדית והפחדים בעיריית הרצליה מיוצקים, כי למוסד זה יש ניסיון עשיר בתכנים פוליטיים ואישיים. פסח יפהר ב- עצמו עשה לפני ששנים קנוניה עם אייבו הנוכחי, יחזקאל גלפרין, כדי להדיח את ראש-העיר הקודם, בן-ציון מיכאלי. רבים מ- חברי סניף מפא"י המקומי הם כיום הפקידים הבכירים של העיריה. גלפרין אירגן אותם או להצביע בעד יפהר ונגד מיכאלי. בבחירות האחרונות תמך גלפרין במועמ- דותו של צבי שילוח. הם כמעט הצליחו לעשות ליפהר בדיוק כפי שעשה למיכאלי, אבל יפהר הכיר את השיטה והקדים רפוי-

אה למכה. הוא רכש, באמצעים שונים, את אהדתם של כמה מראשי התמולות ואנשי האגרוף בקרב יוצאי ארצות המזרח בהר- צליה. הוא ניפח את תקציב הסעד של ה- עיריה, המהרה כיום 13 אחוז מהתקציב הכללי. ערב הבחירות פוצצו אנשים אלה את האספות שבהן נאם שילוח, בצעקות: "רק יפהר ידבר בהרצליה!"

כדי להשיג תמיכה בתוך סניף מפא"י, דאגו גם יפהר וגם שילוח לתעסוקה של תומכיהם. עשרות אנשים קיבלו גיבויים ב- עיריה, המנגנון נופח למימדים חסרי-תקדים בארץ: 700 איש מועסקים על-ידי העיריה, בעיר של 7000 משפחות!

אבל חסר שמה בבית-הספר וחסרים פק- חים עירוניים שימנעו התפרעויות בבתי- הקולנוע. האנשים שקיבלו גיבויים בעיריה היו כולם מיוחסים. הם קיבלו מישרות נאות ומכובדות, בדרגות גבוהות, שמשות בבית-הספר אינה מתאימה לחברי סניף מפא"י הקובעים את המועמד לראשות ה- עיר.

בשיטות אלה הצליח יפהר לשמור על מקומו. צבי שילוח נעלב והצטרף לרפ"י, אבל הקנוניות לא חללו.

מה לתת לדרתיים?

תככים וקנוניות יש גם בסיעת ה- המפד"ל הקטנה, בת שני החברים: חיים הדסי ויוסף יעקב. בשנים הקודמות היתה המפד"ל השותף היחיד של מפא"י בקוא- ליציה. הדסי, שיש לו יידיים במשרד הפנים, עזר לפסח יפהר לקבל מענקים, מילוח ו- אישורים לכל הפעולות המזורזות של עיריית הרצליה, אותן מוקיע מבקר המדינה. ללא קשרים הדוקים אלה של הדסי עם סגן-שר הפנים, הרב ישראל שלמה בן-מאיר, קשה מאוד להבין כיצד יכולה היתה עיריית הר- צליה להגיע למצבה הנוכחי.

אבל הדסי, מנהל סניף בנק המיוחד ב- הרצליה, סמך יותר מדי על קשריו במשרד הפנים, והגניח את מעמדו בסניף המפד"ל המקומי. יוסף יעקב, לעומת זאת, השקיע בכך עמל רב. לכן קמה, לפני כמה שבועות, הדרשה בסניף המפד"ל לתת ליוסף יעקב את תפקיד סגן-ראש-העיר בשכר (20 אלף לירות לשנה). הדרשה נתקבלה. הדסי ניסה למצוא מקור-פרנסה אלטרנטיבי, ורש את סגנות ראש המועצה הדתית, המקבל שכר מהעיריה. מפא"י לא יכלה לקבל דרי- שה זו בעצם ימי המשבר, כאשר עובדי העיריה שבתו בשל הלנת שכר. יומון ה- מפד"ל, הצופה, לא התבייש לפרסם את, כי הדסי התפטר מתפקידו בשל הרצון להקל על המצוקה הכספית של העיריה.

סירוב מפא"י למנות את הדסי כסגן יו"ר המועצה הדתית הרגיוז את משרד הפנים ה- מפד"לי. כי האוטונומיה של המועצות ה- תיות היא בבתי-ענינה של המפד"ל. עם זאת רוצה יוסף יעקב להוכיח את פעילותו למען הדת כפניו נאמניו בסניף המפד"ל. הוא בא לעיריה ברשימה ארוכה של דרישות, שבי- צוען יעלה למשלם המיסים בהרצליה מאות אלפי לירות. מפא"י שוב התנגדה.

לאחר שתי התנגדויות אלה לדרישות של אנשי המפד"ל החלו הפירסומים ב- עיתונות על המתרחש בעיריית הרצליה, ועל התערבות אפשויות של משרד ה- פנים. המשרד שלח לעיריה מבקר רזיו, גרשון גרוסברג. שחנן דו"ח סלגני תוך שבוע ימים. פקיד דו"ח העיריה מכנים את גרוסברג בשם "הגינני", וטוענים כי ה- דו"ח שלו מכיל פרטים בלתי-נכונים, בצד עיוותים שתוקנו כבר מזמן. הם יודעים

העיריה של פסח יפהר

גם מה מסתתר מאחורי הדו"ח: "פסח יפהר יסכים לעיסקה עם המפד"ל, והדו"ח ייגנן. אין בעיות. העיריה חיתן למפד"ל להקים מיקווה בשכונת נוף-ים, בית-ספר דתי, ובית שיטה, זה הכל."

ואמנם, בישיבת הנהלת העיריה השבוע, שנועדה לדון בדרכים לפתרון המשבר, דרש יוסף יעקב שהעיריה תקים בית ספר דתי נוסף, המדובר בשכונה הגדולה של הר- צליה, נוף-ים, שמעבר לכביש נתניה. עד כה נרשמו שם רק 18 ילדים כמר- עמדים לבית-ספר דתי, הנהלת העיריה הציעה להעמיד לרשותם אוטובוס, ולה- סיעם לבתי הספר הדתיים הקיימים, אבל יוסף יעקב הזכיר את המענק האחרון של משרד הפנים בסך 90,000 לירות, ו- חזר ודרש בית-ספר דתי נוסף.

בהרצליה קיימים כבר ארבעה בתי-ספר יסודיים דתיים ותיכון דתי אחד. בבתי הספר הדתיים יש כיתות עם עשרה תלמידים בלבד, לעומת ממוצע גבוה של 38 תלמידים בבתי הספר הממלכתיים. דו"ח מבקר-המדינה אף מתריע על המיבנים המסוכנים בהם משר- כנים התלמידים בבתי-ספר אלה. אבל כל זה אינו חשוב למפד"ל. פסח יפהר, הרוצה לש- מור על יחסיו הטובים עם משרד-הפנים, מיהר למלא דרישה אחת של יוסף יעקב: הוא הקים במהירות-שיא — תוך שבוע ימים בלבד — את כל המיתקנים הדרושים לתוך רחצה נפרד לדרתיים. הוא מסר את הביצוע ללא מיכרו לקבלן פרטי, למרות העובדה שלש לעיריה מחלקה המסוגלת לבצע את העבודה. קרמים מתוקים הונחו; בנין מל- תחות ומקלחות הוקם; שלושה בתי-שימוש (שנים יותר מאשר בחוף אכדיה הסואן) וסככת רחבת ידיים ניבנו. המצחיק הוא שכל אלה הוקמו ליד שלש גדול מאד ה- מכריז על הסכנה שברחצה בתוך זה. אותו חוף מוכרז על ידי העיריה כ-חוף חופשי לעומת שאר החופים העירוניים, שם יש שלם עבור התענוג. לחוף זה יש עוד תפקיד: הוא ידוע לרבים כחוף-הנכים. עכשיו יתרחצו במקום מסוכן זה גם הנכים, גם העניים שאינם הולכים לאכדיה, וגם הדתיים.

נקניק ועוגות

השבוע החליטה הועדת-החירום של המועצת הרצליה להנהיג בכל זאת כמה צימומים. אחרי שש שנים של התראות של מבקר המדינה בוטל סוף-סוף, חלקית, הנוהג להחזיק מכוניות פרטיות לפקידים. העיריה לא תשלם יותר את חשבון הטלפון של מבקר המדינה בוטל סוף-סוף, חלקית, כה לכבד את אורחיו בכריכים של נקניק ובעוגות, יסתפק מעתה בכוס תה. כן תחולל המרפאה העירונית, שעלתה לעיריה מאה אלף לירות לשנה, 500 משפחות היו בסיפור לה של מרפאה זו, מרביתן משפחות אמידות, ששילמו ארבע וחצי לירות לחודש בלבד, כי אשר משפחות פועלים שילמו עשרות לירות בקופת חולים. גח"ל, האופיוזיציה הוותיקה של הרצליה, הסכימה רק בימים אלה לוותר על מרפאה יקרה זו.

כל הקימוצים הוותרים הללו אינם מגיעים אף לקרסוליו של הגירעון המפלצתי המאיים על הרצליה.

באותו זמן מונחת על שולחן העיריה הצעת תקציב המחכה לאישור. ההצעה: עשרה מיליון לירות. ארבעה מיליון מזה יוקדשו למשכורת ומנגנון המסורבל. 300 אלף לירות — למועצה הדתית. (עליה של 50 אחוז). 480 אלף — לסעיף תרבות. סעיף הידוע בגמישותו. אם יאושר התקציב — יגדל הגרעון.

שוקהנת בבוא

לא הסכמתי, כי את הסחורה שלו אני מכיר. המשפט נמשך. "השופט פסק לו 294 לירות, תמורת ה- חליפה והוצאות המשפט. אני חשבתי שה- צרות יגמרו בזה אבל סעייתי. מאז ועד היום עברו כמעט שנתיים. את הכסף לא קיבלתי. הוצאה לפועל הוציאה פקודה לשלם את הכסף. אבל היא איננה מבצעת את הפקודה, בגלל התור הגדול במשרדיה."

מכון התקנים אל בעל החנות. הוא אמר לי שהוא לא מקבל את הבדיקות האלו. מכיר את הסחורה! פתחתי בהלי- כים משפטיים נגד בעל החנות. בישיבה הראשונה של המשפט, יעץ השופט לבעל החנות להתפשר, ושהוא ישלם לי 160 לירות — המחיר של החליפה, ומחיר הבדיקה במכון. אני הסכמתי. בעל החנות לא הסכים. הוא רצה לתת בתמורה סחורה. לזה כבר

החליפה. סיפרתי לו על הכתמים השחורים, והראתי לו את המקומות שבהם ירד הצבע. הם אמרו לי: החליפה טובה. הצבע לא יורד ממנה! ולא רצו לפצות אותי. הייתי אובד עצות. לא רציתי לחזר לחנות כי צדקתי. החלטתי לשלוח את החלי- פה לבדיקה למכון התקנים. הבדיקה עלתה לי 16 לירות. התוצאות: הצבע יורד מה- חליפה. ניגשתי עם תוצאות הבדיקה של

שלי, וראיתי שגם עליהם יש כתמים שחורים. הבנתי, שמהחליפה החדשה שקניתי — יורד הצבע. מיד הפסקתי להשתמש בה, ונאלצתי לכבש את החליפה היחידה שנותרה לי — חליפה תורפית חמה. זה היה קיץ. החום היה נורא. בגדים חדשים לא יכולתי לקנות, כי לא היה לי מספיק כסף. החליפה טובה! כשחזרתי ארצה ניגשתי אל בעלי החנות, והבאתי את